

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1756/2020
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Сузана Васиљевић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1468/19 од 05.11.2019. године, у седници одржаној 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1468/19 од 05.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима поступка садржано у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1468/19 од 05.11.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 137/18 од 19.09.2018. године и у том делу предмет враћа Основном суду у Прокупљу на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 137/18 од 19.09.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да у корист тужиље уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО за период од јуна 2015. године до октобра 2015. године по стопи која буде важила на дан уплате, а на основице ближе одређене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1468/19 од 05.11.2019. године, одбијене су жалбе тужиље и тужене и првостепена пресуда потврђена.

Против решења о трошковима поступка садржаног у другостепеној пресуди, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

Првостепени суд је у целости усвојио тужбени захтев тужиле и обавезао тужену да у њену корист уплати тражене доприносе. Одлуку да свака странка сноси своје трошкове поступка је донео руководећи се начелом економичности поступка уз образложење да је тужила у парничном поступку у којем је потраживала разлику новчане накнаде по основу незапослености, који је претходно водила, могла истовремено потраживати и уплату доприноса на исте. Другостепени суд је потврдио одлуку о трошковима поступка прихватајући као правилне разлоге првостепеног суда.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешну примену одребе члана 153. став 1. ЗПП.

Наиме, одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упустио у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, погрешно су нижестепени судови одлучили да свака странка сноси своје трошкове поступка. Наиме, начело економичности поступка ни једном законском одредбом није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, а нарочито не у ситуацији када је тужилац у целости успео у спору, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа.

Како због погрешне примене материјалног права нижестепени судови нису потпуно утврдили чињенично стање битно за одлуку о захтеву тужиле за накнаду трошкова поступка, Врховни касациони суд је укинуо обе одлуке о трошковима поступка и предмет у том делу вратио првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку, првостепени суд ће утврдити битне чињенице у складу са изложеним примедбама, након чега ће правилном применом материјалног права одлучити о захтеву тужиле за накнаду трошкова парничног поступка, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге.

Сагласно изложеном, на основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић